

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΩΝ ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΩΝ

«Δεν υπάρχει χειρότερο από το να είσαι φτωχός και άρρωστος»

ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ και η ελληνική οικογένεια αποτελούν το τελευταίο ανάχωμα στον αγώνα που δίνουν οι καρκινοπαθείς

Η οικονομική κρίση δοκιμάζει σκληρά χιλιάδες ανθρώπους που νοσούν σοβαρά, αγωνίζονται για να υποβληθούν σε χημειοθεραπείες και παράλληλα στα σπίτια τους δεν έχουν τρόφιμα, θέρμανση ή ηλεκτρικό ρεύμα

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΑΡΡΗΣ

Φόβος, αγωνία, ανασφάλεια, πόνος και πείνα... Είναι στοιχεία της καθημερινότητας του Έλληνα καρκινοπαθούς. Άνθρωποι που νοσούν σοβαρά και δεν μπορούν να πάρουν τα φάρμακά τους. Δεν βρίσκουν τρόπο να κάνουν τη θεραπεία τους. Ασθενείς που υποβάλλονται σε χημειοθεραπεία και δεν έχουν στο σπίτι τους ρεύμα και θέρμανση. Άλλοι που στέκονται στην ουρά για να πάρουν ένα κιλό ρύζι.

«Δεν υπάρχει τίποτε χειρότερο από το να είσαι φτωχός και άρρωστος», σχολιάζει στο «Εθνος» η Ζωή Γραμματιόγλου. Πριν από 20 χρόνια είχε διαγνωστεί η ίδια με καρκίνο του μαστού και είχε υποβληθεί σε επέμβαση.

Σήμερα είναι καλά και έχει αφιερώσει τη ζωή της στην ανακούφιση καρκινοπαθών. Ασχολείται με... ΚΕΦΙ -όπως λέγεται ο σύλλογος στον οποίο προεδρεύει- σε μια υπόθε-

ση που θεωρεί ύψιστης σημασίας. Κάθε βοήθεια είναι ζωτική, καθώς η κρίση έχει κάνει εφιάλτη την καθημερινότητα χιλιάδων καρκινοπαθών και το σύστημα Υγείας δεν μπορεί να αντεπεξέλθει. Οι εθελοντές και η ελληνική οικογένεια αποτελούν το τελευταίο ανάχωμα στον αγώνα κατά της ασθένειας.

Ερπας

Καρκινοπαθής από τον Κορυδαλλό έμεινε χωρίς ρεύμα. Το σπίτι είχε υποστεί ζημιά και τα υλικά που χρειάζονταν για την αποκατάσταση του προβλήματος κόστιζαν 700 ευρώ. Εγινε μία ανάρτηση και το ποσό συγκεντρώθηκε μέσα σε μόλις τρεις ώρες!

Συγκινητική είναι η δράση μίας 75χρονης πρώην ιατρού του ΙΚΑ, η οποία είναι σήμερα εθελόντρια. Μετά τη συνταξιοδότησή της έχει βάλει σκοπό της ζωής της να βοηθάει τους πάσχοντες με την κρατική γραφειοκρατία.

Η Καλλιόπη Μεταξά μπορεί να περιμένει με τις ώρες έξω από το γραφείο του αρμόδι-

ου διευθυντή του ΕΟΠΥΥ, προκειμένου να λύσει ένα σοβαρό θέμα, όπως πρόσφατα με μία ανασφάλιστη καρκινοπαθή.

Η περίπτωση της συγκεκριμένης ανασφάλιστης δεν είναι μοναδική. Η οικονομική κρίση έχει προκαλέσει τη μέγιστη δοκιμασία σε χιλιάδες πάσχοντες από καρκίνο. Η κατάρρευση των δημόσιων δομών περίθαλψης ενέτεινε το πρόβλημα, ενώ οι αλλαγές στη νομοθεσία έκαναν τα πράγματα ακόμη πιο δύσκολα.

Καρκινοπαθείς με σοβαρά προβλήματα, όπως κολοστομία, που είχαν αναπηρία 67%, βρέθηκαν αντιμέτωποι με νέους νόμους και χαμηλότερο ποσοστό. Εχασαν το προνοιακό επίδομα και δεν έχουν άλλους πόρους, παρότι δεν είναι δυνατό να εργαστούν.

Η μείωση του ποσοστού αναπηρίας έχει επίπτωση και σε καρκινοπαθείς με ιδιωτικό ασφαλιστικό πρόγραμμα, καθώς σε πολλά συμβόλαια προβλέπεται πως -σε περίπτωση μόνιμης αναπηρίας του ασφαλισμένου-, το ασφαλιστικό καλύπτεται από την εταιρεία.

Ασθενείς που ολοκληρώνουν τον κύκλο της χημειοθεραπείας διαπιστώνουν ότι πρέπει να περιμένουν έως και έξι μήνες για να συνεχίσουν με ακτινοθεραπεία σε δημόσιο νοσοκομείο. Πρέπει να επιλέξουν να μείνουν χωρίς θεραπεία ή να πληρώσουν έως 5.000 ευρώ στον ιδιωτικό τομέα.

Ο πόνος βασανίζει χιλιάδες πάσχοντες

τελικού σταδίου. Τα Ιατρεία Πόνου που υπάρχουν σε διάφορα νοσοκομεία αντιμετωπίζουν μία σειρά ελλείψεων. Η χώρα μας δεν διαθέτει ούτε μία κλινική για καρκινοπαθείς τελικού σταδίου, την ώρα που η Αλβανία διαθέτει δύο.

Δωρεά

Είναι πολύ συνηθισμένο το φαινόμενο να λείπουν χημειοθεραπευτικά φάρμακα από τα ράφια των νοσοκομείων. Πολύ πρόσφατη είναι η περίπτωση του νοσοκομείου «Λαϊκό», όπου οι ελλείψεις καλύφθηκαν με δωρεά του Κοινωνικού Ιατρείου Ελληνικού. Σε μόνιμη έλλειψη είναι ένα πολύ φθηνό σκεύασμα (3,5 ευρώ), το οποίο χορηγείται σε κάθε χημειοθεραπεία.

Στη χώρα μας δεν υπάρχει καμία κλινική για καρκινοπαθείς τελικού σταδίου. Η Αλβανία έχει δύο

ΟΙ ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ φαρμάκων για τους καρκινοπαθείς είναι σχεδόν μόνιμο πρόβλημα στα δημόσια νοσοκομεία, αναφέρει η Ζωή Γραμματόγλου

ΖΩΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΓΛΟΥ

Η κατάσταση είναι απελπιστική

«**ΠΡΙΝ** από 20 χρόνια που αρρώστησα και χρειάστηκε να υποβληθώ σε επέμβαση και θεραπεία, τα πράγματα ήταν σαφώς καλύτερα. Σήμερα είναι πολύ χειρότερα και οι καρκινοπαθείς βιώνουν έναν Γολγοθά».

Η Ζωή Γραμματόγλου περιγράφει με τα πλέον μελανά χρώματα την καθημερινότητα του Έλληνα καρκινοπαθούς, θεωρώντας ότι η κατάσταση επιδεινώνεται. Η εμπειρία της από τον σύλλογο καρκινοπαθών - εθελοντών ΚΕΦΙ είναι δυσάρεστη και αποκαλυπτική:

«Πριν από λίγο καιρό, ήρθε στον σύλλογο ένας οδοντίατρος ο οποίος αρρώστησε και επειδή είχε οφειλές στον ΟΑΕΕ έμεινε ανασφάλιστος. Μας ρώτησε εάν μπορούσαμε να του βρούμε φάρμακα. Μία χημειοθεραπεία κοστίζει από 500 έως

5.000 ευρώ. Σκέφτηκα πως εάν δεν μπορούσε ένας γιατρός να βρει τα φάρμακά του, τι συμβαίνει με τους καρκινοπαθείς που δεν έχουν καμία πρόσβαση στο σύστημα. Με παρεμβάσεις μας μπορούσαμε να βάλουμε μία καρκινοπαθή τελικού σταδίου στο νοσοκομείο «Σπηλιόπου-λαιο». Είδε ο σύζυγός της τον θάλαμο με τους οκτώ ασθενείς και μας είπε ότι θα την πάρει στο σπίτι. Του είπαμε πως εάν πονούσε το βράδυ και χρειαζόταν ενισχυμένη δόση παυσίπονου, δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε. Όσοι έχουν βιβλι-άριο Πρόνοιας δεν μπορούν να πάρουν κανένα φάρμακο εκτός νοσοκομείου. Υπάρχουν οικογένειες που πεινάνε. Πήραμε ως σύλλογος από το υπουργείο Υγείας 130 κιλά ρύζι και αν βλέπατε πόσοι έρχονταν να το πάρουν...».

«ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ»

Πρωτοφανής αντιμετώπιση ασθενούς μετά από επέμβαση

Έβγαλαν καρκινοπαθή από μονόκλινο θάλαμο, επειδή δεν υπήρξε τυπική έγκριση από τις υπηρεσίες του νοσοκομείου! Το περιστατικό συνέβη πριν από λίγες μέρες στο «Ασκληπείο» της Βούλας. Προκάλεσε την έκρηξη των συγγενών της ασθενούς και την αντίδραση των γιατρών της κλινικής. Σύμφωνα με πληροφορίες, ο θεράπων γιατρός της καρκινοπαθούς αναμένεται να στείλει έγγραφη αναφορά στο υπουργείο Υγείας για το περιστατικό.

Όπως καταγγέλλουν οι συγγενείς της στο «Εθνος», η γυναίκα εισήχθη στην Α' Χειρουργική κλινική, προκειμένου να υποβληθεί σε μία δύσκολη επέμβαση. Ζήτησε από τον διευθυντή του τμήματος να μεταφερθεί σε μονόκλινο θάλαμο, δεχόμενη να καταβάλει στο νοσοκομείο τη διαφορά του νοσηλίου. Η Α' Χειρουργική, ωστόσο, δεν διαθέτει μονόκλινο. Μεταφέρθηκε στη διπλανή κλινική, η οποία διαθέτει και ήταν κενός της συγκεκριμένης μέρας. Μέσα σε λίγες ώρες, οι συγγενείς της ειδοποιήθηκαν από το γραφείο κίνησης ότι έπρεπε να αδειάσει τον θάλαμο...

Καταγγελίες

Ακολούθησε ένταση, με τους συγγενείς της γυναίκας να καταγγέλλουν πως δεν μπορεί να βγαίνει από τον θάλαμο ένας ασθενής του νοσοκομείου, ο οποίος μάλιστα είναι διατεθειμένος να πληρώσει για τη διαφορά θέσης νοσηλείας. Σε έντονο ύφος, επέκριναν τη στάση των υπευθύνων, λέγοντας ότι εκτός της ταλαιπωρίας της ασθενούς - χάνονται έσοδα από το νοσοκομείο. Σημείωσαν, δε, ότι το περιστατικό αφήνει περιθώρια να σκεφθεί κανείς πως ορισμένοι αντιμετωπίζουν ένα δημόσιο νοσοκομείο σαν να είναι ιδιοκτησία τους.

Το «Εθνος» απευθύνθηκε στη διοίκηση του «Ασκληπείου» Βούλας. Λόγω των αλλαγών στις διοικήσεις, όμως, το νοσοκομείο δεν διαθέτει ούτε διοικητή ούτε αναπληρωτή. Καθόκοντα διοικητή ασκεί ο διοικητικός διευθυντής Ευθύμιος Κολοκυθάς. Σύμφωνα με τον κ. Κολοκυθά, εφόσον υπάρχει σοβαρό πρόβλημα που να δικαιολογείται ιατρικά, μπορεί να διατεθεί σε κάποια άλλη κλινική. Παραδέχτηκε, ωστόσο, πως δεν υπάρχει δυνατότητα να διατεθεί σε άλλον ασθενή. Ο βασικός λόγος -εξήγησε- είναι ότι οι κλίνες έχουν μειωθεί δραματικά, με αποτέλεσμα να υπάρχει μεγάλη δυσκολία στην αντιμετώπιση των ασθενών κυρίως στις εφημερίες:

«Στις εφημερίες υπερκαλύπτονται τα κρεβάτια και δυστυχώς δημιουργείται ένα τέτοιο πρόβλημα. Έχει απαιτηθεί από το διοικητικό συμβούλιο -πριν από την εφημερία- να υπάρχει ποσόστωση κλινών (μετακινήσεις ασθενών και εξήγηση), ώστε να μπορέσει το νοσοκομείο να ανταποκριθεί στην επερχόμενη εφημερία».

ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ νοσοκομεία κλείνουν ραντεβού για ακτινοθεραπεία έπειτα από τρεις έως έξι μήνες, σημειώνει η Μαίρη Χήναρη

ΜΑΙΡΗ ΧΗΝΑΡΗ

Η αναμονή σκοτώνει!

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ είχε υποβληθεί σε μαστεκτομή. Η ίδια εμφανίσε, για πρώτη φορά, καρκίνο του μαστού σε ηλικία 38 ετών. Η Μαίρη Χήναρη έχει γυρίσει σελίδα, αλλά η περιπέτεια που βίωσε έχει μείνει βαθιά χαραγμένη στη μνήμη της: «Τέσσερα χρόνια αργότερα, εμφανίστηκε καρκίνο στο ίδιο στήθος. Δεν ήταν, ευτυχώς, κάποια μετάσταση, γιατί τα πράγματα θα ήταν πολύ δύσκολα. Ήταν ένας εντελώς διαφορετικός καρκίνος και σε διαφορετικό στάδιο. Η μητέρα μου είχε υποβληθεί σε μαστεκτομή στα 42 της και γνώριζε την επιβαρυνόμενη κληρονομικότητα. Έκανα έγκαιρα ιδιωτική ασφάλιση, για να αποφυγώ τα προβλήματα που υπάρχουν με το δημόσιο σύστημα. Δεν μου περισσεύουν τα χρήματα, αλλά έκοψα από όπου μπορούσα, για να πληρώσω

την ασφάλιση». Προβλήματα, ωστόσο, αντιμετωπίζουν οι καρκινοπαθείς και στον ιδιωτικό τομέα:

«Υπάρχουν ασθενείς οι οποίοι εξαντλούνται οικονομικά και θέλουν να συνεχίσουν τη θεραπεία τους σε δημόσιο νοσοκομείο. Αναζητώντας, όμως, ραντεβού, διαπιστώνουν πως οι χρόνοι αναμονής κυμαίνονται από τρεις έως έξι μήνες. Τι κάνει ένας καρκινοπαθής στο μεταξύ; Σύμφωνα με την κ. Χήναρη, οι υπεύθυνοι των ιδιωτικών νοσοκομείων δεν ενημερώνουν τους ασθενείς για τη διαδικασία της θεραπείας: «Μετά τη χημειοθεραπεία χρειάζεται ακτινοθεραπεία. Αν έχεις αποφασίσει να πας σε δημόσιο νοσοκομείο για οικονομικούς λόγους, διαπιστώνεις πως λόγω της μεγάλης αναμονής ο ιδιωτικός τομέας είναι μονόδρομος».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΡΟΥΣΑΚΟΥ

Βαρύ το φορτίο των συγγενών

«**ΕΙΧΑΝ** περάσει μόλις έξι μήνες από τη γέννηση του παιδιού μου. Ήμουν 35 ετών και αποτέλεσε για μένα σοκ η είδηση ότι είχα καρκίνο του μαστού. Σκέφτηκα πως ήμουν πολύ νέα για να περάσω κάτι τέτοιο, αλλά δόξα τω Θεώ έπειτα από 15 χρόνια όλα πάνε καλά».

Η Παναγιώτα Ρουσάκου είναι ψυχολόγος και ασχολείται σήμερα εθελοντικά με την εκπαίδευση συγγενών καρκινοπαθών. Ξέρει, δηλαδή, από πρώτο χέρι την ψυχολογία ενός πάσχοντος: «Νιώθεις φόβο και θυμό. Σκέφτεσαι «γιατί να συμβεί αυτό σε μένα». Είναι μία δοκιμασία, η οποία συνδυάζεται με ό,τι κουβαλάει ο καθένας ως άνθρωπος».

Ποιος είναι ο ρόλος όσων φροντίζουν

τους καρκινοπαθείς; Η κ. Ρουσάκου εξηγεί:

«Πρόκειται κυρίως για συζύγους και αδέρφια, οι οποίοι ταυτίζονται με τον ασθενή και ξεχνούν τον εαυτό τους. Ο φροντιστής πρέπει πρώτα να κοιτάξει τον εαυτό του, για να μπορεί να έχει δύναμη».

Προσπαθούμε να τους πείσουμε να συμπορεύονται με τον ασθενή και όχι να νοσούν και οι ίδιοι».

Στο ερώτημα για το εάν καλύπτουν οι φροντιστές τα κενά του δημόσιου συστήματος Υγείας, είναι κατηγορηματική: «Όχι, αλλά αυτοί τραβάνε τα δύσκολα. Σκεφτείτε πως υπάρχουν και μανάδες που κουράρονται τα παιδιά τους. Σκεφθείτε το βαθύ πένθος που προκαλεί η απώλειά τους».

ΦΟΒΟΣ και θυμός είναι τα συναισθήματα ενός ανθρώπου που προσβάλλεται από καρκίνο, λέει η Παναγιώτα Ρουσάκου